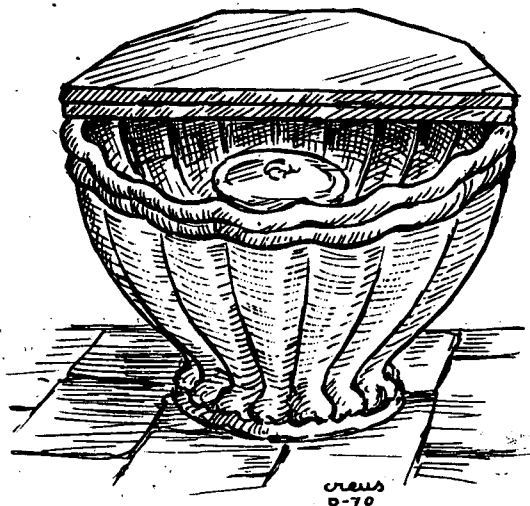

TEMPLO PARROQUIAL DE AGRAMUNT

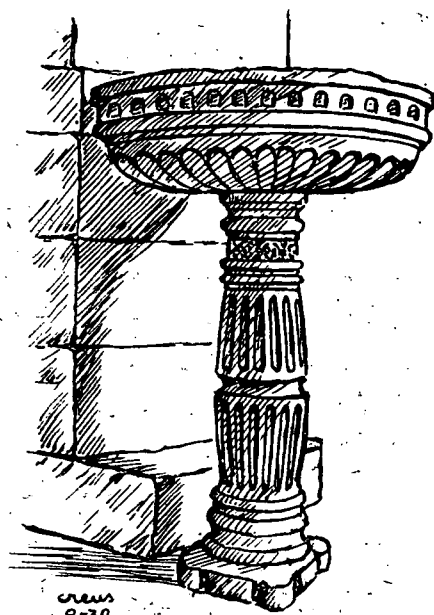
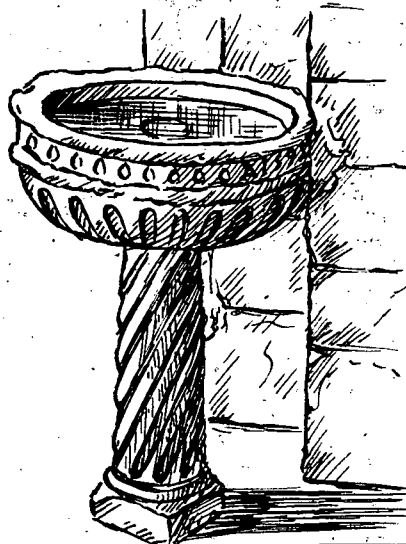
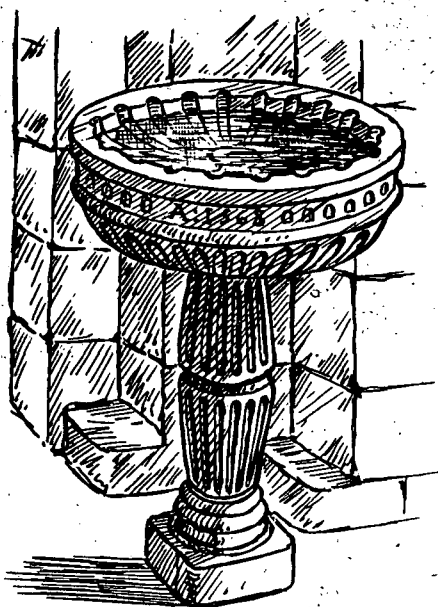
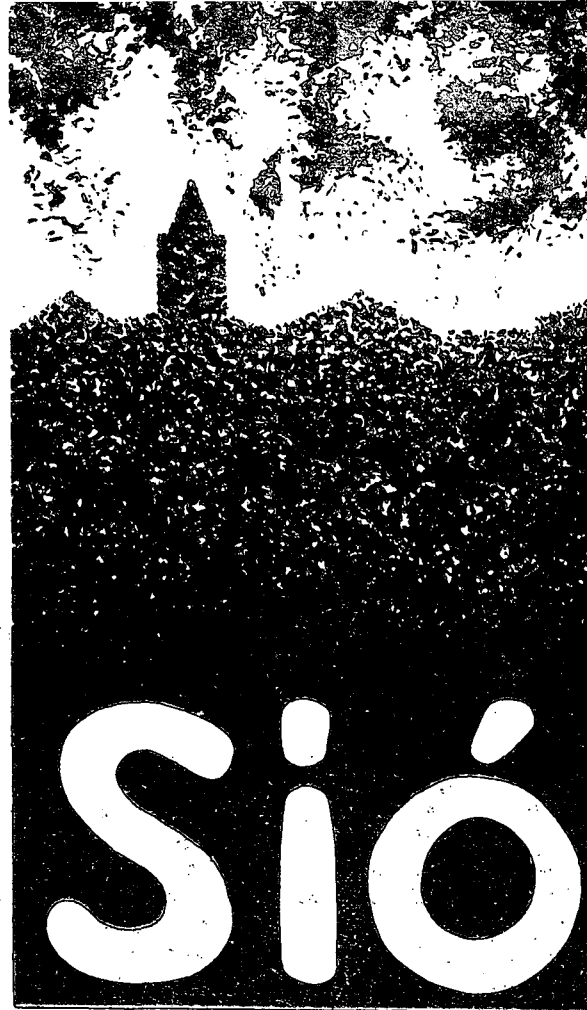
PILAS DE AGUA BENDITA

Una de las cosas que primero llaman la atención al entrar en nuestro templo son las pilas de agua bendita, primorosamente labradas en piedra.

Frente a cada una de las tres puertas que dan acceso a la iglesia, está colocada cada una de las pilas adosadas a los pilares más cercanos a las entradas. La que corresponde a la puerta sur está muy deteriorada por el paso de los años, encontrándose los detalles esculpidos en la misma un tanto confusos. La de la entrada principal presenta también algún desgaste; sin embargo, la del lado norte está cual si acabara de ser esculpida. Todas tienen la forma de una copa de vaso achatado y pie alto.

A la derecha de la puerta central se encuentra la pila bautismal en forma de vaso aconchado, que si bien no presenta los detalles artísticos de las otras, tiene el mérito de haber sido efectuada en un solo bloque de piedra de gran tamaño con una perfecta distribución de las ondulaciones que le dan la forma aconchada y que son su única ornamentación.

El lector opina...

Sr. Director de «SIO».

AGRAMUNT.

Distingit Senyor.

Al Programa de la Festa Major hi ha un articlel, ben interessant, per cert, que es refereix a l'ús de determinades paraules en el vocabulari habitual del poble.

Per si li serveix al Sr. Rolandi, li voldria explicar el que a nosaltres ens van innovar quan érem petits (vam estudiar tres cursos de català) relatiu a la paraula «llur». D'acord amb el que nosaltres vam aprendre, llur no és, sembla, una imitació del francès o de l'italià, sinó que el Professor que teníem ho derivava del llatí «illorum» que vol dir ell, ella, ell). Es a dir, que «llur» voldria dir «d'ells, es referiria a més d'un propietari. Així, poso per cas, direm «la seva casa» si es tracta d'un propietari sol, i «llur casa» si vol parlar-se d'una casa compartida per més d'una persona. L'equivalent llatí (del qual el català és fill) fóra, segons aquesta teoria, «domus sua» = casa seva, i «domus illorum» = casa d'ells, casa llur.

Així m'ho van explicar a mi, i sembla que la cosa no està mal del tot. Si val...

Es clar que no és cap catàstrofe: «emprar» la paraula «seu» per compte de «llur», però, de vegades, és interessant mantenir aquelles que tenen sentit ben propi i definit, i que, demés, són portadores d'un toc d'exactitud que és bonic de conservar. Si més no, per a evitar que més de quatre locucions pròpies es perdin per manca d'us, com passa amb un bon pilot de paraules lleidatanes, catalanissimes i, pel meu gust, bellíssimes, que, al no ser d'us corrent a Barcelona, són considerades per molts com barbarismes o vulgarismes, adjectivacions que potser caldria demostrar... Per exemple: averar, sapat, beure a morrutxo, boliana, muriec, rata pinyada... i tantes altres que no sembla que puguin titllar-se de vulgaritats o incorreccions, pel sol fet de que el Mestre Fabra i d'altres erudits les desconeguin o no les sentin a dir a les poblacions o cercles en que viuen.

Ens podriem allargar una mica, però ja he dit el que volia dir.

Mercés.

Respectuosament,

ESCUE, Pvre.

Sr. Director de Sió:

A vosté, Sr. Director de Sió i Batlle de la vila d'Agramunt, només quatre ratlles.

Es molt bonic el conjunt d'obres realitzades a casa nostra per tal d'embellir-la. Són meravellores les fonts instal·lades per la vila, com també crec que ho seran les que hi ha projectades instal·lar en diferents indrets. Tot això molt bé, però ¿no creu que estem oblidant la part vella d'Agramunt? Aci no s'hi fa res. En alguns llocs es conserven les ruïnes de la passada guerra, en les que cada dia s'hi troba més porqueria. Aquí Sr. Alcalde no hi ha motiu per a conservar unes ruïnes que no signifiquen gesta ni tan sols un record, com les de Hiroshima. ¿No creu que ja es hora de que l'Ajuntament hi prengui part?

No li prenc més temps, prou en necessita, fent el que fa pel poble que governa.

I. M.

ENSEÑANZA

Aunque el tema es amplio, voy a ceñirme a unos puntos de especial interés y que a nosotros nos afectan más directamente; desde luego, todos en cierta manera, más o menos acertada, tiene una concepción de la importancia de la cultura en el desarrollo social, económico moral de un pueblo y si por si alguien lo ignorase, observe que el grado de desarrollo de un país está en función de su nivel intelectual. Sin embargo, el adolescente, me cerco al residente en núcleos de pequeña población, acusan más los problemas que frenan y muchas de las veces interrumpen, su desarrollo intelectual.

COMERCIALIZACION DE LA ENSEÑANZA

Desgraciadamente la vida nos exige más en todos los aspectos y como no en el económico, el egoísmo humano a la pseudocomodidad que el desarrollo de técnica nos presenta la mayor parte de las veces es a costa de una deshumanización, convirtiéndonos en piezas más o menos importantes de la máquina de nuestra civilización. Estas falsas vocaciones perjudican en gran manera a la sociedad, ya que toman como fin el lucrativo, mientras que tendría que ser el medio para conseguir un pleno desarrollo educativo.

DEFICIENTE FORMACION DEL PROFESORADO

Una verdad palpable, los métodos pedagógicos de antaño, es obvio que sean inoperantes en el mundo actual y un porcentaje elevado del profesorado ha contemplado esta evolución con indiferencia y estoicismo; esto es lamentable no tan sólo para el educador sino que mucho más afectado resulta el «educado». En esta nueva Ley de Educación se intenta paliar este problema con un envío de unos dos mil profesores de centros universitarios a las universidades de mayor prestigio mundial.

ESCASA RETRIBUCION

Este punto no es contradictorio ni mucho menos con el primero ya que los dos pueden ser compatibles. Esto trae consigo que el estudiante se vea atraído por carreras técnicas, que su índice de rentabilidad sea mayor, aunque con esta decisión se condene a la mediocridad y a la enseñanza a una insuficiencia de profesorado.

DIFICIL ACCESO DE LA CLASE OBRERA A LA UNIVERSIDAD

Es uno de los problemas más arduos, el individuo muchas veces se ve frenado por una serie de problemas que la mayor parte de estos son consecuentes del económico, y las ayudas son insuficientes.

Es de esperar que esta Nueva Ley de Educación resuelva los problemas más acuciantes y termine con inoperancias y comercios escandalosos.

UN COLABORADOR

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Consejo de Redacción: D. Jaime Cots Solé,

D. Ramón Creus Boncompte, D. José Farreny

Ortiz, D.ª Nuria Sera Prat y D. Guillermo

Viladot Puig

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta: G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10

Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.

Extranjero 70 ptas. Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

PERSONES SENYERES

Aquest estiu han visitat la nostra vila una colla d'illustres personalitats entre les quals cal destacar les següents: el senyor José M.ª de Areilza, comte de Motrico, polític sobradament conegut de tothom; senyor Simeó Miquel, eminent advocat de Lleida; senyor Francesc B. de Moll, escriptor, autor, entre altres obres senyeres, del «Diccionari català, valencià, balear»; la senyora Juliette Decreus, profesora de llengua i literatura francesa a la Universitat de Londres; senyor Joaquim Viola Sauret, diputat a Corts, al que Agramunt deu tantes atencions.

FESTA MAJOR

En un altre lloc del nostre butlletí es parla de la Festa Major d'enguany. Aquí només voldriem deixar constància del següent fet: al Casal s'hi presentà, el segon dia a la nit, una comèdia que deixà a gran part del públic bona cosa desconcertat. Davant la seva qualitat tan minsa —en el sentit literari i en el que es refereix als bons costums— aconsellem, que l'any vinent es contracti a la companyia de «El Molino». Al menys no passariem per la vergonya de veure un Alejandro Ulloa reduït a un nivell tan pobre, i potser el públic es divertiria més innocentment.

ART MODERN

No ens resistim, però, a deixar també constància d'un altre acte, aquest digníssim, de la darrera Festa Major: la presentació a la Biblioteca de la Caixa d'una exposició antològica de l'art de la segona meitat del nostre segle. La nostra gent ha tingut l'ocasió excepcional de poder contemplar, per primera vegada, i potser única, obres autèntiques dels nostres millors artistes, entre ells Tàpies i Subirachs.

MANCA DE COMPETENCIA

Un veí d'Ossó ens assabenta que a l'Horta de Lleida, la companyia d'electricitat ENHER, per 700 pts. (set centes) ha posat llum i tres cavalls de força a una colla de cases.

ACCIDENT

A la carretera de Puigvert, prop del pont del mateix nom, una moto, tipus «Vespa», y una bicicleta toparen amb una certa violència i el resultat fou que en Joan Figuera, de Pallargues, i en José Lombardo, veí d'Agramunt, quedessin amb algunes ferides i bastantes contusions. Això va ser el dia 18 de setembre.

INCOGNITA

Altres anys, per la Festa Major les begudes als bars i cafés sufrien l'augment d'una pesseta autoritzat per l'Ajuntament. Enguany, aquesta pesseta només ha estat present en alguns bars i cafés. Per què aquesta discriminació?

MIRANDA

L'altre dia, anant a Solsona, un indicador ens menà a un lloc degudament arranjat per mirador turistic. L'indret era un cim ben prop de la carretera amb uns seients i una mena de taula on hi eren gravats els noms i les direccions dels diferents punts que des del lloc s'albiraven. Vam tenir la sensació de país culte. Podriem donar als nostres visitants aquesta mateixa sensació endregant el nostre Pilar d'Almenara com a mirador, ja que naturalment ho és i del més importants? Actualment, l'accés al Pilar ha desaparegut, i les pedres cauen.

APARCAMENTS

Damunt de la voravia i davant mateix de la porta nord del nostre temple parroquial s'hi ha situat un aparcament. Es clar que abans ja hi era, i l'Ajuntament s'ha limitat a ordenar-lo. Però, hi queda bé una placa de tràfic damunt les parets venerables, i no fan una mica de nosa els autos davant la porta?

CORAL D'AVUI

La darrera cantada de la Coral d'Avui ens semblà una altra cosa. No voldriem fer un judici de valor, però hi hagué moments que sonà d'allò més bé.

LA REDACCIÓ «SIÓ»

Fa temps, des d'aquesta planes s'anuncià la dimissió, com a sota director, del nostre company i amic senyor Lluís Pons. Ara s'ha procedit, pel nostre director, l'alcalde senyor Josep M.ª Inglés, al nomenament d'un cos de redacció que formen els següents senyors: Jaume Cuñat i Mata, sota-director; Ramón Creus i Boncompte, Jaume Cots i Solé, Guillem Viladot i Puig, la senyoreta Núria Sera i Prat, Josep Farreny i Ortiz. Com a col·laboradors fixes continuen tots els amics que ja coneix el lector: senyors Domènech Roig, Joan Viladot, Joan B. Bosch, Lluís Pons, Jordi Guasch, Xavier París, Josep Mata, senyoreta Inés Escolà, senyoreta M.ª Teresa Castellà, Amadeu Amigó.

Després d'uns quants anys d'estar-ne òrfena la plaça del Pla del Pou ja torna a tenir pou. Si abans el tingué monumental, ara el té de joguina, ben adient al temps que corra en que el mon n'és una que no para segons veiem com la gent es comporta inclòs en els més trascendentals afers. Aquest pou tindrà la virtut de cridar l'atenció de qui el trobi desproporcionat a la magnificència de la plaça i si en vol saber la raó qui contesti la pregunta haurà de dir-li que aquest no justifica el nom de la plaça sinó que s'ha posat per a fer memòria d'aquell altre que s'hi bastí l'any 1764 pagat per un mecenes que, sense esser-ne fill, s'enamorà de la vila nostrada per tal de fer-hi vida i mort i, entre altres obres, feu construir el pou, enfonzant el clot fins a trobar una vena d'aigua abundantíssima. No es contentà pas amb el revestiment interior de l'excavació amb daus de pedra; sinó que de terra per amunt hi feu bastir aquell magnífic monument que amb nostàlgia recordem tots els veïns que passem de la cinquantena, i del qual en digué el rimaire: «... un pou que és bella deu / d'una aigua que se'n puja, / bombant, fins una pila, / on el sedent s'atura, / s'admira i després beu. / S'admira, abans de beure, / perquè davant sa vista / amb magestat s'adresa / de pedra un gra colós / que, amb sa escultura sòbria / desperta a l'home artista / si no truca a la porta / del vianant curiós. / I ressegueix sa vista / les pedres ben tallades / que, l'una sobre l'altra, / fan un cilindre gran, / en mig de quin destaca's, / de cues cargolades, / dues sirenes belles / el nostre escut guardant.»

Si aquell Don Pedro de Gomar tornava, així com marxà decebut al creure's vexat per les autoritats locals d'aquella segona mitat del segle XVIII, se'n tornaria ara condolgut al constatar que aquella obra seva, per la noblesa dels materials ans que fou construïda, era prometedora de durar segles i segles, tan sols tingué 172 anys de vida car fou al començament del segon quart d'aquest que el picot cuidà d'enderrocar-la.

Cada generació escriu la seva pàgina en l'història del poble on transcorra la seva vida i frecuentment són les respectives autoritats els intèrprets de les ansies col·lectives. L'equip administratiu presidit per En Josep M.ª Inglés s'està fent ben mereixedor de l'aplaudiment dels seus administrats per les obres portades a cap i que volem veure continuades en les que té en cartera. Felicitem-los-en.

ART DE LA SEGONA MEITAT DEL SEGLE XX

REFLEXIONS A CORRECUITA

per Josep Farreny

Aquests dies de Festa Major hem tingut a Agramunt ocasió de veure aquesta mostra extraordinària d'art actual, viu i català. El cúmul d'actes que es celebraven, tal vegada ha perjudicat l'afluència de més gent a l'Exposició, fou una llàstima. Naturalment no eren massa els que havien vist art actual. Fou lògica la reacció d'extranyesa de bastants i és natural el desinterés de molts. Analitzem una mica les causes del susdit desinterés.

Es poca la gent que una vegada acabats els estudis primaris, o adhuc els universitaris, es preocupi de coses artístiques i intel·lectuals. Tothom és lliure amb el seu cap, amb el seu temps. La nostra aspiració en la vida pot ser, una vegada nostres necessitats de guanyar-nos la vida resoltes, dedicar-nos a esbarjos només, o a activitats cíviques, de tipus intel·lectual, etc. A un jove que li vaig dir: «Fes propaganda de l'Exposició», em va contestar: «A la gent no els hi agrada això.» D'acord, a la gent no els hi agrada. Revisites especialitzades de gran tirada, tal vegada tan sols n'hi ha d'esports. D'arts, de lletres, de religió, de filosofia, ciències, etc. n'hi ha, però totes s'aguanten com poden; i d'enterament lliures, en neixen i en moren cada any.

Els que sortim d'estudi sabent llegir, escriure i de comptes l'indispensable, és difícil que no siguem xuclats pel remolí de la premsa, cinema, publicitat, la televisió, sensacionalistes; que ens empenyen, dirigeixen, formen o deformen, sent molt difícil que nosaltres poguem sostreure'ns a les seves influències, que van creant un ambient, una moda, un sistema al que quedem integrats o esclavitzats, que ens el fan voler i desitjar sense alternativa, sense escapatòria, no hi cap elecció. O sigui, ens han fet creure què ens cal, i ens ofereixen els mitjants per aconseguir-ho; tot ho tenen ells, sense ells no podem res. Quan l'enginy de l'home aconsegueixi un autòmata perfecte com a nosaltres ens volen, llavors ni a nosaltres ens necessitaran.

I els universitaris, què? Naturalment que ells seran les minories que un dia o altre, arreglaran, canviaran la situació. Però excepte casos vocacionals aspiren acabada la carrera, també a guanyar-se la vida bé, més que bé, requetebé, i més que requetebé si es pot. No tots els pares volen el fill metge per a salvar vides, ni advocat per a defensar causes justes. Són molts per la relativa bona situació que implica el ser llicenciat, per a integrar-se a una societat, si teòrica sense diferències, en la realitat totalment discriminada en tots els aspectes; en una societat de la «campi qui pugui», «tant tens tant vals».

Deixant-nos guanyar per aquests ideals, al materialisme li donem cames per a córrer, ales per volar, vitamines, proteïnes, aliments equilibradíssims. Si cedim fins i tot nostre potencial racional, crearem un monstre cada vegada més gros, més potent, més gran. Això esgarrafa.

Voldríem l'impossible: que tothom tingués les qualitats que nosaltres no tenim i que mai ens ho diguessin, que la nostra consciència restés sempre callada. Però no creiem, perquè no som, per això: estem relativament tranquils quan

som poderosos, quan tenim bones defenses. Resumint, sincerament hem de reconèixer, que desconfiem, que tenim por d'altri perquè el creiem com nosaltres. I les paraules, la diplomàcia no resulten i la violència, la llei del més fort, impera. Perdoneu aquesta llarga divagació; hom creu que la cosa és així: una conseqüència lògica de la despreocupació, l'evasió, l'abandó o el mal ús del cap de l'home, el creure que el món soc jo, casa meua o el poble a tot estirar. No veure la situació del món tot, o si es veu no prendre'n consciència, no solidaritzar-se. I seguir igual, amb igual despreocupació, amb un fals optimisme, aspirant a una vida de millor confort, de menys treball i dels altres que se me'n fa si passen gana, o si hi ha cada dia més guerres.

Què direm, ¿que a què ve tot això, si del que s'ha de parlar és d'art? Doncs sí, art. L'art d'ara no és evasiu, és estar al corrent. Algú tal vegada es creia veure quadres en els que el marc fóra daurat, les escultures de marbre, etc., etc. Què fa el pobre? No vol un art pobre de materials. Rabia en la seva situació i es traïciona en els seus principis; no és millor que el ric, el poderós. Només somnia per ser-ho. El ric què? Menys, ell si que no accepta aquest art de cap manera. I l'artista, què? Al bell mig despreciat per ambdós. Per què? Aquí no hem de parlar d'art, aquí només hem de parlar d'acceptar-lo, de l'actitut de l'espectador davant les obres. Aquí del que s'ha de parlar és de que s'ensenyi art com cal, que a les escoles s'ensenyi a gustar l'art, cosa que no s'ha fet mai. S'ha pretès només d'encarrilar als estudiants, amb la tècnica del dibuix, de la pintura, escultura, etc. No s'ha ensenyat a descobrir les primícies de l'obra d'art, a gustar-lo, i així crear una humanitat que estimés les arts. Vetaquí el gran mal: ensenyar tècniques artístiques i fer creure a molts que una vegada apreses eren artistes.

Un artista despreocupat de la problemàtica humana, social, política, econòmica, científica, etc. del seu temps, no pot existir o està indègudament considerat. Tant quan estarà preocupat per l'esmentat serà més la seva inspiració, la qual cosa quedarà ben palesa a la seva obra, i per aquests valors serà admirat, per la seva aportació a l'entesa, a la solidaritat entre els homes, a desentranyar o plantejar problemes interiors i solucionar-los en tant quant pugui cadascú. Si senyors, a través d'un porticó, amb un pom de porta, in imperdible enganxat, etc., objectes nostres que usem avui, que potser mal suportem. Perquè voldríem viure en palaus i ser reis, tenir cotxes com d'ací allà. Voldríem joies d'or, objectes de marfil, voldríem que l'artista fos un ser que fes coses privatives de fer nosaltres, monumentals, difícils de realitzar, amb tècniques que per aprendre-les si hagués passat anys i més anys. I l'home ha de haver patit, o si no ha patit de forma directa, patir perquè aquell altre pateix i fer-li patent, fer-lo conscient d'uns drets i uns deures, que no somni quimeres, que vegi i no tingui por del món, que lluiti, que mai odii, que estimi, que esperi humilment. Tot això diu aquest art, que l'autèntic del darrera deia el mateix, i si allí no hi veiem això per sota de les figures que hi són representades, veiem només el motiu per a dir quelcom, i no

captàvem res més que l'accidental.

Fora tota figuració. L'obra d'art sense agafador. Només amb l'actitut de l'artista n'hi hauria prou, l'home interessa, darrera aquesta obra no hi cap home fals, es traiciona més, és com una mena de test: manifesta tot el seu interior a l'espectador, com el bon psiquiatra em de veure en l'art, què es proposa l'autor, sobre tot, què és, com és, si dóna o no, molt o poc. D'aquest potencial interior que brolla del ser de bona voluntat quan hom vol de veritat (no de forma arbitrària, indisciplinada, sense esforç i entrega total). Déu permet al ser racional, a imatge i semblança seva fet, l'obra d'art, que no és ni més ni menys que un do d'Ell. No un regal, sino un do donat al ser que ha lluitat sense parar, sense defallir. Si no creu, si no espera, no estima de veritat, no aconseguirà mai crear en la mesura que el ser humà pot fer-ho, ningú.

Meditem sobre tot en una cosa. Acceptem ara a una serie d'artistes que en el seu temps eren despreciats. Arreu del món són acceptats ja (són clàssics són de la nostra terra els que aquests dies hem pogut estudiar. Ja no die jo (encara que ho crec) que són ja glòria, orgull català, que tot hom els considera bons. Sinó tan sols que els mirem i acceptem la possibilitat de que podem no entendre'ls per falta d'un mal enfocament de partida, am la nostra manera de judicar-los.

Si no penseu que diran demà de nosaltres, si són acceptats; el que podem dir dels nostres avantpassats que es deixaren emportar tantes quantitats d'obres d'art d'ací, i que si les volem veure haurem d'anar a l'estranger. Que no es repeteixi la història. Pensem que som història, estudiem l'ara i anem tirant endarrera si podem, però amb mida, no ploreu el temps passat i fins i tot si no tenim temps, deixem l'ahir, que som d'avui i els de demà, de demà seran, si són, com devem ser nosaltres, homes del postre temps. Amb un segell característic, fruit d'haver assimilat bé el passat, deixant pura, neta, bona i sana, l'herència per millors realitzacions que duren a terme les noves generacions.

16 Septembre 1970.

Exclusivitats - Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79
Telèfon 103

LES ESCALDES
Valls d'Andorra

AUTO - ESCUELA VILELLA
Avda. M. Jolonch, 22 - Tel. 122 AGRAMUNT

CHOCOLATES JOLONCH

CRUÏLLA

Gràcies, Senyor Batlle

En el programa de la Festa Major d'aquest any, la salutació del Sr. Batlle, no pot ésser més expressiva ni més significativa.

Llegint-la detingudament, resumim, en el seu criteri —que és també el nostre— el gran paper que juga la joventut d'Agramunt als nostres dies. Per tot això, i per les consideracions que ens dedica, li em de donar les gràcies.

Què és ser jove? Cal preguntar això, per entendre el real contingut de les seves paraules. Veiem una cosa, primer. L'home complert s'ha dit que hauria de reunir l'agilitat d'un jove i l'experiència d'un vell. Perfecte, pero aquest home no es dóna en la nostra societat. L'equilibri de dues forces, es troba en el seu centre de gravetat, el que equival a dir que les dues forces de l'home complert —el reflexe àgil, i l'experiència lenta— es troba en aquest home, en l'acompliment total dels seus factors elementals: Llibertat i responsabilitat.

El nostre batlle sembla haver trobat molt oportunament aquests valors. No parteix de la base sempiterna del «jo mano», sinó del segon i més difícil esgló: «que us sembla...»; és dir: el diàleg.

Arribar ací, em dóna peu per contestar que és ser jove. Ser jove és la renovació total de l'individu en el seu temps, acceptant, objectivament, conseqüències passades. Ser jove és ser inconfòrmiste en el moment present no per «destruir», sinó per «millorar». Ser jove és ser «revolucionari» en la matèria, millorant-la.

La volta de tres-cents seixante graus que donem a la nostre existència en profit comú, esdebé la revolució més complerta i positiva que poguem imaginar.

I el nostre batlle està donant aquesta «revolució».

Jordi GUASCH

LAPIDAS PARA NICHOS

de los mejores escultores de Cataluña

NO ESPERES A LOS ULTIMOS DIAS
PARA RECORDAR A LOS TUYOS

Rapidez, buen servicio, economía...

FUNERARIA ROMÁ

Merced, 19 AGRAMUNT Teléf. 160

LA NOSTRA PUBILLA

La premsa s'ha fet ressò de l'elecció de la nostra Pubilla. Tots estem d'acord en què ha estat un encert, tant si ens referim a la idea en sí, com a la persona en la què ha recaigut la distinció. L'exaltació de la joventut i de la bellesa sempre tindrà una adhesió unànim. La Pubilla-1970 és una noieta alta, prima, esbelta, de cara moderníssima i d'un posat més aviat tímid. Però el jurat, en elegir-la, no ha tingut pas en compte això sol, sinó que també ha pesat la seva manera de ser moral i espiritual. Als pobles tots ens coneixem, i les qualitats de la nostra Pubilla no han passat pas desaperebudes. Bé, per tal que tot quedi una mica més clar, l'hem visitada i amb ella em enraonat d'aquestes coses.

—Les efemèrides passen tan depressa que potser algú ja no es recordarà del teu nom. Com t'he dius?

—*Es veritat que tot passa molt ràpid, però el meu nom s'ha de retenir, al menys, durant un any. Em dic Josefina Pintó.*

—I si no és fer massa el tafaner, ¿em podries dir la teva edat?

—*Diuen que la meva és una edat bonica: disset anys.*

—Realment és una edat per a confessar a tot vent. ¿Creus que aquesta és l'edat ideal per a ser Pubilla?

—*Sí, crec que l'edat més avinent és dels 17 als 19 anys.*

—Ja que ho ets, potser tu ets la persona més adient per a explicar-nos què és una «pubilla».

—*La filla gran d'una casa, quan no hi ha hereu, és la que hereda el bo i millor d'una casa. En el sentit d'aquesta elecció podríem dir que pubilla és una noia en la què s'hi ha vist unes certes condicions físiques i morals. plaents a un jurat.*

—Trobo que a més de bonica, penses amb el cap. Posats a fer el tafaner, què representa per tu aquesta elecció?

—*Doncs com t'he dit, el jurat veu en una noia unes condicions adients i l'elegeix. Per tant, per a mi, aquesta elecció representa una gran responsabilitat en no defraudar el jurat i tota la gent que han posat confiança en ell.*

—Com hem dit, ser Pubilla representa posseir una colla de qualitats físiques i morals. ¿No et fa una mica de respecte haver estat escullida la millor?

—*Bastant.*

—Però et creus animada i apta per a representar aquesta distinció?

—*Home, per què no?*

—Bé; i a més de ser bonica, intel·ligent i bona persona, que fas?

—*Estudio.*

—Has contestat molt secament, trobo.

—*Potser m'han représ aquesta colla de qualificatius. Tampoc hi estic massa acostumada...*

—I com veus el jovent, el nostre jovent al que tu pertanys?

—*Mira noi, jo trobo que la nostra època és meravellosa. Descomptats els "hippis", i sobre tot els falsos "hippis", que li donen un to més aviat desgavellat, trobo que tenir disset anys avui és quelcom que entusiasma...*

—Quan t'assabentares del nomenament, ¿què vas sentir?

—*Un alegria molt gran. Qui no l'hauria sentida?*

—I una Pubilla, per a què serveix? Vull dir, ¿quina feina tens com a Pubilla que ets?

—*Hi veig un pèl d'ironia en els teus mots. Però...*

—Perdona, però parlo de bona fe.

—*Ja. No me'n fio massa de tu...*

—Doncs...

—*Bé, la meva feina és estar present en alguns actes representant al nostre jovent amb certa dignitat i certa gràcia, també.*

—Et consideres important?

—*De cap manera en el sentit que semblen tenir les teves paraules. Però et diré que com a representant del jovent, doncs me'n sento una mica. És important ser jove, caram!*

—Noia, això de ser elegida per bonica, per intel·ligent i per bona persona pot ser motiu de crítiques...; l'enveja és mala cancellera...

—*Home, potser sí que ser distingida d'aquesta manera... De moment hi penses en la crítica de la gent... Però després penses que tampoc se'n treu res de capficar-s'hi... I no en faig cas.*

—I això d'estar entre un públic admirador, ¿no produeix una certa incomoditat? ¿Com t'hi trobes entre el públic quan hi fas funcions de Pubilla?

—*Força nerviosa. Això que tothom et miri no és pas gens còmode...*

—Havies assistit alguna vegada a una elecció d'aquesta mena?

—*No. No se m'havia acudit mai.*

—Però per la premsa i les revistes segurament que t'assabentaries de l'elecció de les pubilles de l'altres pobles. ¿Havies pensat alguna vegada en ser-ne protagonista?

—*No se m'havia acudit mai, tampoc, que podia tocar-me diguem-ne aquesta rifeta. Vols que et confessi una cosa?*

—Sí, és clar; per això estic aquí.

—*Doncs no sóc noia de gaires pretensions...*

—Ho crec. I això t'afavoreix. Passant a un altre aspecte del teu reinat: Quant temps dura?

- Exactament un any.
- No deixa de ser un any de noves experiències...
- I de sorpreses, com la mateixa elecció.
- Creus que tindrà continuïtat aquesta elecció anyal?
- Agramunt té noies intel·ligents, boniques i bones persones per a escullir pubilla d'una manera indefinida...
- La teva activitat de Pubilla, ¿requereix alguna preparació?
- No; un cop t'has fet càrrec de la "feina", tot s'esdevé de la manera més natural.
- A més d'estudiar, ¿tens alguna afecció, practiques algun esport?
- Sí; sempre que puc faig natació i jugo a "baloncesto". A més m'agrada de llegir, d'anar al cinema i ballar...
- I les teves companyes o dames d'honor, ¿què en diuen de tot això?
- Les meyes amigues són estupendes. Som una colla que ens avenim molt i totes plegades estem disposades a fer quedar bé la nostra vilà.
- Pleguem? Em sembla que estàs una mica cansada...
- No, per a mi pots continuar.
- És que el paper no dona per a més.
- Ah.
- No vols dir res més?
- Pots afegir que servo el millor sentiment per totes les persones que amb les seves atencions m'han fet passar tan bones estones.

JAUME CUNAT

REFRANYS:

- Pel Pilar sembla ton favar.
- Per Sant Narcís de sis a sis.
- Quan l'octubre està finit mor la mosca i el mosquit.
- Sant Simó i Sant Judes ivern a la vista.
- Si a l'octubre fa bon fret mor el cuquet.

RACO POETIC

PARA'T, OCELL, I NO VOLIS...

*Para't, ocell, i no volis.
Estigues quiet.
Potser més tart,
quan els aires canviïn,
podràs reempendre el vol...
Però ara no.*

*Ara, com immovilitzat
per una força estranya,
l·ligat amb llaços invisibles,
et retallen les ales
i perforen la teva llengua
perquè el teu cant
de llibertat
els hi fereix els sentits.*

*Als altres, als estrangers,
als de fora de casa,
els hi sembla que t'ú,
en la teva immensa llibertat,
els hi fas un mal...
Tú, tú, que només vols
fe'ls-hi un bé!*

*Potser més tart,
quan els aires canviïn,
podràs reempendre el vol...*

Jordi Guasch

On vas, d'on vens, que fas, que vols, que penses, Vicent?

Al senzill, digne, honrat i pobre pagés

*Tots en sabem de nadar, tots fem esport.
guardeu-nos la roba, que ja ternem*

*No teniu cotxe, compte corrent,
no teniu el diari, ni féu vacances,
no aneu a la moda, no sou simpàtics,
ni populars, no sabeu alternar.*

*No teniu tele, no sabeu res,
ni d'esports, ni de futbol,
ni de política, ni de sarsuela.*

*Sense opinió se us treurà
la que voldrem o la que voldran
Sabeu obeir, sabeu callar.
Sou com l'oliva o com l'ametlla
caigudes fora borrassa
(però vistes i recollides)
entre les pedres de les parets,
entre els rostolls o els esbarzers.
Ningú no us veu, ningú no us escolta,
a ningú no interresseu. Ridiculs!*

*A la barca que tots anem
hi ha un forat, pot ensorrar-se.
Ditjós qui sabrà nadar.*

*Visca els diners! Visca la vida!
Donem-nos a la corrent, fent moure
braços i cames sense por.
Després remuntarem el canal.
Per la banqueta, al punt de partida*

*Què adorem falsos idols? Anem darrera
quimeres i vivim dil lusions? I què?*

JOSEP FARRENY

VIVIR LA VIDA

No es raro que en nuestras habituales conversaciones critiquemos determinadas posturas y actitudes de ciertas personas, en relación a la forma en que tienen enfocada su manera de vivir. Unos porque, dada su aparente posición social, siguen firmes en sus actividades, desarrollando un trabajo que nos parece impropio en atención a su edad y circunstancias. Otros, porque al revés de aquéllos, no sienten preocupación alguna en ningún sentido y su única y exclusiva aspiración es pasárselo lo mejor posible, a base de excelentes guisos y comilonas y mejores diversiones, importándoles un pepino las inquietudes laborales o de otros órdenes.

Los más estiman que para disfrutar hay que echarse a la carretera, devorar kilómetros a veces a velocidades imprevistas y conocer mundo; otros, en cambio, prefieren quedarse en su casa, con tranquilidad y parsimonia, apurando las comodidades que en mayor o menor escala han introducido en sus respectivas mansiones.

La vida, nos ofrece un continuo contraste y la diversidad de tantos y tan divergentes pareceres, constituyen un todo en el ambiente social. Todos los criterios son dignos de respeto y consideración, siempre que la aplicación de los tales no rebasen los límites de la más elemental educación y cortesía, factor indispensable para la convivencia mutua. Cada cual tenemos nuestro particular punto de vista acerca del enfoque del vivir cotidiano. Hemos de admitir como lógico y natural el ambiente por cada uno creado por estimarlo el más idóneo a nuestra peculiar manera de ser y por eso no es criticable en modo alguno la posición que en tal sen-

tido adopte cada cual como complemento a sus aficiones y particularidades.

Son la consecuencia natural de un hábito formado por la inveterada costumbre del actuar diario y normal, del que uno no puede desprenderse en un momento determinado de su vida, sin contrariar su personalidad, so pena de graves quebrantos y enormes sacrificios y violando lo más íntimo de su propia idiosincrasia y exclusiva manera de ser.

Cuantas veces hemos visto a determinadas personas que en el decurso de su vida ha sido fiel exponente de su arrolladora vitalidad, que al llegar la hora obligada de su forzosa jubilación, han de procurarse alguna actividad que a la vez que les produzca distracción, les redima de la nostalgia que les produce la carencia de aquel ambiente que les era propio y característico. El permanecer quietos, liberados de la obligación del trabajo, les da la impresión que son seres acabados, inservibles para la sociedad y esta situación les crea un clima de abatimiento que no pueden soportar y su carácter alegre y jovial a todo hora, sufre un brusco cambio, volviéndose taciturno, amargando con ello la existencia a cuantos les rodean.

Dejemos tranquilos a nuestros semejantes y no censuremos su peculiar manera de ser; no veamos desmesurado egoísmo en su afán de seguir laborando, pues ello no es más que la continuación lógica de una actividad que ha sido norma impuesta a su vida y la cual deben seguir pese a los años y achaques hasta el último momento de su existencia.

D. ROIG, BALASCH

Campionat d'Escacs

1970-71

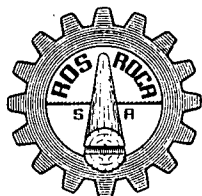
1.ª JORNADA

CATEGORIA A

Torà	0'5	Lleida (A)	4'5
Tornabous	3	Agramunt (A)	2
Lleida (B)	3	Balaguer (A)	2
Anglesola	2	Tàrrega	3

CATEGORIA B

Lleida (C)	3	Seo de Urgel	2
Orgañá	2	Agramunt (B)	3
Bellpuig	2	Torà (B)	3

La Industria del Remolque

Laboratorio de Análisis

LA NOSTRA PARLA

«J, IG, IX, IG»

Vàrem veure en una altra lliçó que la «ch» castellana no existeix en català. El seu so, suavitzat com el de la «ch» francesa, el representem pel signe «x». Suposo que us en recordareu. Amb tot, el so fort de la «ch» castellana també existeix en la nostra parla, el qual es representat per «tx». Ex.: Txecoslovàquia, despatxer, despatx, etc.

Bé; però si pronunciem amb el mateix so «final»: estiueig, desig, esquitx, etc., ¿com sabrem la seva grafia corresponent?

Això és el que vull intentar d'explicar en aquesta lliçó.

Per saber si hem d'escriure «tx» o «ig» al final del mot que ens interessa, hem de trobar un mot de la mateixa família, en què el so, motiu del dubte, no sigui al seu final. Si el mot o el so del mot que hem trobat és fort com el de la «ch» castellana, escriurem «tx» al final del mot, de l'ortografia del qual dubtàvem. Ex.: Volem escriure correctament el mot «despatx» i no sabem com escriure el seu final, perquè es pronunciaria amb idèntic so, si lo escriguéssim amb «ig»: despaig.

Busquem un mot de la mateixa família: «despatxar»: Veiem que les dues consonants «tx» les trobem al mig del mot. Oi, que aquestes dues consonants les pronunciem amb el so idèntic de la «ch» castellana? Dons, al final escriurem «tx».

Però això no succeix, per exemple, amb el mot «batejar» (posem-lo com a exemple), malgrat que en el de «bateig» el so final sigui igual que en «despatx». Per tant, no hem de tenir cap dubte a escriure amb «ig» final el mot «bateig», ja que el so que trobem al mig de «batejar» no té el so fort de la «ch» castellana, sinó el suau de la «j» catalana.

Ens trobarem en un altre cas, per exemple, amb el mot «desig», que es pronuncia igual com si l'escrivís així: desitx. Tanmateix, en el mot «desitjar» trobem «tj». Per què? Fixeu-vos-hi bé: En pronunciar «desitjar», no diem desitxar ni desijar. Hi intercalem una «t».

Quan tinguem algun dubte sobre aquest particular, fixem-nos com pronunciem la paraula dubtosa i amb una mica de cura ho encertarem.

Una observació molt important: «j» i «tj» de què faig esment en aquesta lliçó s'han de convertir en «g» i «tg», quan els segueixen «e» o «i». Ex.: Bategem, desitgem, etc., la qual norma s'ha d'aplicar a la correcta ortografia de la «g» i de la «j». Davant de «e» i «i», «G». Davant de «a», «o», i «ug», «J». S'han d'escriure amb «j», tanmateix, alguns noms propis i llurs derivats com: Jesús, jesuïta; els mots on trobem els nexes «ecc» i «ect», com injecció, objecte, etc., i en altres mots que hem d'anar aprenent amb la pràctica, com: majestat, jersei, jeure, etc.

Amb afecte,

C. R.

Tramitaciones, Automóviles, Pasaportes
y Expedientes en general

GESTORIA FEIXA

Zapateria, 1

AGRAMUNT

Si compara,
elegirà

CHOCOLATES

Viladís

Hotel Les Cimes

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2085 metres

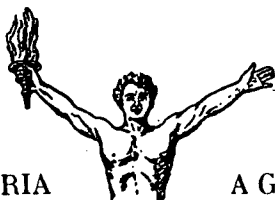
Telèfon 51126

PAS DE LA CASA - ANDORRA

OBERT TOT L'ANY

Tintorería BATET

La Tintorería de Agramunt

MAQUINARIA

AGRICOLA

J. MARTORELL

AGRAMUNT

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 60 y 206

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

SINTESIS DE LA FIESTA MAYOR 1970

OFICIO SOLEMNE

Bajo la asistencia del Excmo. Sr. D. Joaquín Viola Saurer, Procurador en Cortes, acompañado por el Excmo. Sr. Alcalde, D. José María Inglés Mortés, y demás autoridades, se ha celebrado una Misa Solemne en honor a nuestra Patrona, la Virgen del Socós. La Santa Misa fue oficiada por el Rvdo. Sr. D. Francisco Sabaté, Archipreste de la Villa, y cantada por la Agrupación «Coral D'Avui», dirigida en esta ocasión por el Rvdo. Sr. D. Narciso Saladrígues. Su actuación mereció el elogio de todos los asistentes.

RECEPCION AL EXCMO. SR. D. JOAQUIN VIOLA

Al salir del Oficio, la Agrupación local «Tuna Agramuntina» ofreció un magno Concierto en la Plaza de la Iglesia, que con su Directora, Srta. Montserrat Ribera, mereció los más cálidos y entusiastas elogios en especial por parte del Excmo. Sr. Viola.

A continuación, la comitiva se dirigió a presidir la Inauguración de la «I Exposición de Arte la II Mitad del siglo XX», instalada en la Biblioteca Pública de la Caja de Pensiones para la vejez y de Ahorros, cedida muy gentilmente para tan magno acontecimiento. Citaremos, para conocimiento del lector, que en este certamen, han concurrido 27 obras, algunas de las cuales han conseguido premios de carácter internacional.

Más tarde, se ofreció un vino de honor, por parte de las Autoridades, al ilustre visitante, Excmo. Sr. Viola. Después, tras unas palabras de bienvenida y agradecimiento, el Sr. Alcalde resaltó, entre otras cosas, las ayudas que ha obtenido la Villa de Agramunt de nuestro procurador, en especial para la obtención del Instituto, que ya es realidad. El Sr. Alcalde terminó diciendo: «Por tal motivo, en nombre propio y en el de mis conciudadanos, le damos las más expresivas gracias, haciéndole entrega de esta Placa como símbolo de gratitud de toda la Villa de Agramunt». A continuación tomó la palabra el Excmo. Sr. Viola, que emocionado, expresó que transmitiría, en la persona del Sr. Alcalde, las más expresivas gracias a todos los agramunteses por la magnífica acogida dispensada a su visita.

ACTOS POPULARES

A mediodía, tuvo lugar la presentación, por primera vez en público, del grupo Sardanístico «Pom D'Or», compuesto por 12 jóvenes de ambos sexos; una bella danza la de una Sardana, que bien merece un empuje y el apoyo de todos cuantos formamos esta hermosa Villa, que es Agramunt.

Por la tarde del domingo, hubo exhibición de la Banda de Cornetas y Tambores, acompañando a las Majorettes locales, que tanto éxito y renombre van adquiriendo por estos pueblos de Dios, tan difíciles y de aspectos tan extraordinarios. En el magnífico entoldado, cedido gustosamente por la Sociedad Cultural y Recreativa Casino Agramuntés, se celebró una espléndida exhibición, de la que el público salió enteramente satisfecho, habiéndose hecho honor a la fama que les precedía.

También, por la mañana y con carácter deportivo, se ha celebrado en el Campo Municipal de Tiro «B-ssa Bona», una competición de Tiro al Plato, con importantes premios, cedidos por muy diversas casas comerciales, que de una manera u otra, han querido sumarse a tal exhibición que ha sobrepasado los éxitos previstos de antemano, pues tanto la asistencia de expectadores, como la de Competidores, ha sido extraordinaria; la categoría del Competidor ha estado de acuerdo con la de los premios.

LUNES

Siguiendo con la jornada deportiva, se celebró en los locales del Casino Agramuntés, una competición simultánea a 16 tableros, todos locales, enfrentándose a la Campeona de Ajedrez 1970 Sra. Pepita Ferrer. Sin duda, esta competición resultó inédita e interesante, por lo que atrajo a mucho público, para contemplar en acción a una Campeona de la especialidad. Un deporte que aún no tiene muchos adeptos en categoría masculina, resulta curioso, ver a una mujer desempeñar tan magnífico papel, como lo demuestra el

resultado a su favor de 13 a 3. Damos la enhorabuena al Club de Ajedrez por habernos ofrecido esta gran jornada deportiva.

Como nota final, destacaremos un acto que, por su sencillez y simpatía, merece nuestro comentario. El Baile de Fin de Fiesta, en el entoldado, fue presidido por la Pubilla de Agramunt 1970 Srta. Josefina Pintó, acompañada de sus Damas de Honor. Anotamos que la Pubilla iba acompañada del brazo del Presidente de la Entidad Casino Agramuntés, Sr. Amadeo Amigó Pla y de las damas de Honor con sus respectivos galanes.

El Cortejo de la Pubilla avanzó hacia el Palco Presidencial donde esperaban las dignísimas autoridades locales para complementales. A continuación, el Presidente de la Entidad Sr. Amigó, hizo entrega de varios regalos a la Pubilla y Damas de Honor, así como acompañantes, abriendo a continuación el Baile de la mano de la Pubilla, ante los insistentes aplausos de simpatía del público, que llenaba por completo este formidable entoldado.

Cabe también señalar, que un grupo de jóvenes ha querido sumarse a los actos organizando una «Gymkama Cultural Humorística», que según hemos podido comprobar, ha resultado de interés para todas las personas vinculadas a la Villa. Nos alegramos por esta nueva idea.

TOMBOLA LOCAL

Como prólogo final de lo que fue nuestra Fiesta Mayor, no podemos pasarnos por alto este hecho: Tómbola. Esta también se ha realizado y transcurrido por el camino del éxito pues, según hemos podido comprobar, ha surgido la mano generosa de todo Agramuntés. En estos tiempos, en que parecía, que tendía a la desaparición, ha emergido con mayor ímpetu y decisión.

Nuestra juventud ha trabajado con ilusión por la buena marcha de la misma, cosa que ha conseguido, y nos congratulamos de ello.

JAIME CUNAT

FABRICACION Y VENTA DE PANELES DECORATIVOS

*en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos*

V I C A S

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares.
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición,
Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 229
Pedro Vicens - Avda. M. Jolonch. 34 - Teléf. 248

Almacén, Exposición y Oficinas:

Avda. M. Jolonch, 34 AGRAMUNT (Lérida)

El Municipio

Por el Ayuntamiento Pleno y por la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Septiembre, se tomaron los acuerdos siguientes:

LICENCIAS OBRAS MAYORES

A D. Modesto Puigpinós la construcción de una vivienda en Santa Esperanza, condicionada al informe favorable de la Delegación Provincial de la Vivienda.

LICENCIAS OBRAS MENORES

A D.ª Rosario Vilanou Prior, colocación puerta, en su casa camino de los huertos.

A D. Salvador Martí Escudé, cierre de una puerta y apertura de otra en el corral calle San Francisco.

A D.^e Victoria Sala, Vda Penella, construcción de un baden frente a la casa calle San Juan.

A D. Francisco Carrera Miralles, reparaciones interiores casa San Juan.

A D. Ramón Llurba Vilá, reparación tejado, casa Vila-vella.

A D. Ramón Pintó Torra, embaldosar terraza casa calle San Juan.

A D. Isidro Villaró, revoco y pintado fachada, casa Travesia Horno.

A D. Carlos López Álvarez, supresión una ventana y su conversión en puerta, calle Congregación.

A D. Vicente Carbó Torrens, apertura de puerta y ventanas, en Carretera de Artesa.

A D. Mariano Bover Busquets, derribo y nueva construcción techumbre casa, calle Arrabal de Puigvert.

A D. Juan Bertrán Pujol, derribo y limpieza de un corral en Extramuros Castillo.

A D. José Cahelles Ginestá, pavimentación bajos casa calle San Juan.

A D.^e Teresa Balcells Camarasa, revoco y pintado fachada casa Extramuros Circunvalación.

A D. Tomás Tallaví Miralles, la construcción de una terraza en parte trasera casa, calle Ntra. Sra. del Socós.

A D. Rafael Delgado Ruiz, construcción de un almacén en el paraje del Clos.

ADJUDICACION OBRAS

Visto el expediente tramitado, adjudicar definitivamente las obras de pavimentación de la Plaza del Pozo a D. Ramón Castellá Felipó.

CONEXION RED AGUAS

A D. Juan Armengol Roca, el empalme a la red general aguas para realización obras en carretera Balaguer.

CUENTAS DE CAUDALES

Aprobar las cuentas de Caudales, correspondientes al 1.º y 2.º trimestre.

APROBACION DE FACTURAS

Fueron aprobadas varias por un total de 59.934 pesetas.

Dar cuenta de la aprobación de la incorporación del Municipio de Doncell al de esta Villa.

Idem de las subvenciones concedidas por la Excm. Diputación por Cooperación Servicios Municipales bienio 1970-71 por importe de 390.000 Ptas.

Constituir Asociación vecinos contribuyentes obras aguas y alcantarillado Sector Sur.

Rescindir contrato con F. E. C. S. A. en lo relativo a compensación de arbitrios.

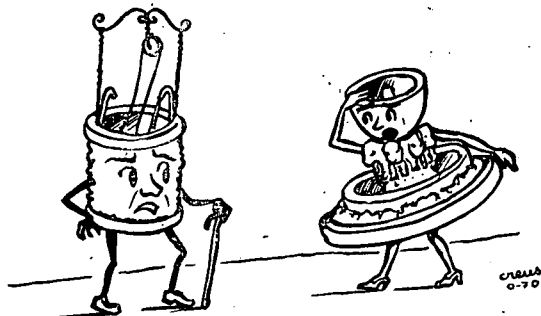
*Exija para su ropa
el Lavado en Seco*

**TINTORERIA
SALAS**

Sió, 29 - AGRAMUNT

se lo garantiza

*Le recordamos que también
limpiamos cortinas,
alfombras y mantas.*

¿QUE TIENES? ¿TE ENCUENTRAS MAL?
¡SI...! ES QUE HAN CERRADO EL CANAL